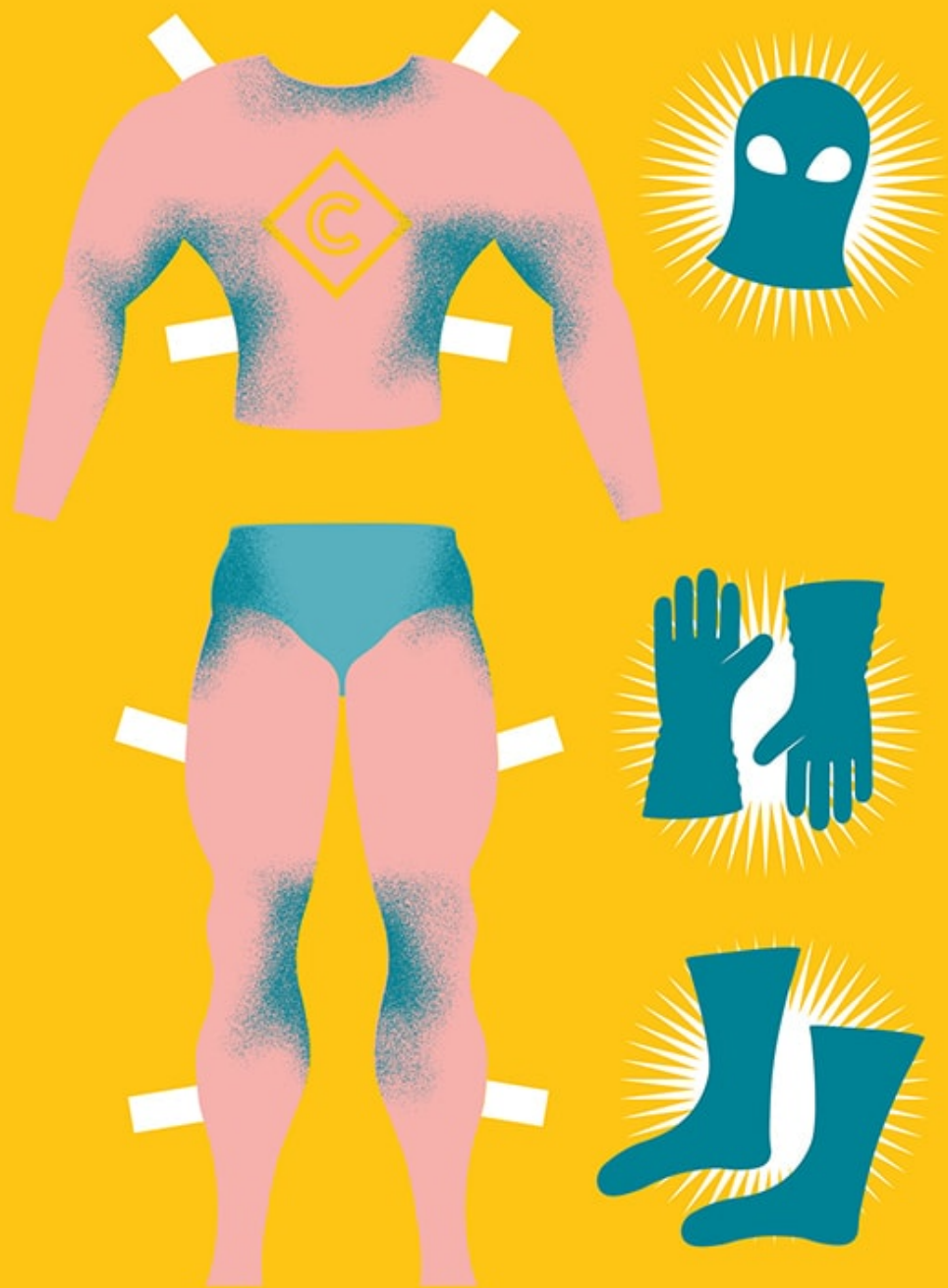

The background features a repeating pattern of yellow, stylized masks with spiky hair. A thick, light pink diagonal stripe runs from the top-left towards the bottom-right, partially obscuring the text.

СПАЙДЕРМЕН

* * *

Вона дивиться на мене
кожного дня,
але я про це не знаю
й кожного дня
виходжу по хліб.
У кедах на босу ногу,
з немитим волоссям.
По дріжджовий білий
гарячий хліб.
Жовта солодка скоринка
хрумтить шкідливо.
Вона дивиться на мене,
невідривно дивиться.
На мої ноги,
на мої кеди,
на хліб.
І брови її повзуть угору,
такі тоненькі брови.
Їм ніколи не бути
прямими й густими,
як у Кари Делевінь.
Як не розчісуй їх
щіточкою для вій –
хоч за напрямом росту,
хоч проти нього.

Кофеїн

1

Так вони і сиділи, звисивши ноги
в крихітний двір.
Карниз у них за спиною
загинався, як пальці на лівій руці.

Сніг спадав за підшивку пальт,
танув на спинах, ставав водою,
годився для чаю.

У них було вдосталь усього.
Дитячі гойдалки й карусель –
далеко внизу.

Мідні кухлики,
старий кип'ятильник –
тут нагорі.

Духмяний пил
від старих телефонів, адрес –
у долонях.

Маленькі скарби нічого не варті
якщо залишати їх вдома,
якщо не ділитися ними.

2

Коли між ними минає паморозь близькості,
очі його стають просто карими.
Вона більше не бачить бобів какао й мильних горіхів,
лише меланін і райдужну оболонку.

Коли мала вода застає їх зненацька,
він знаходить для неї на голому дні м'якунів.
Вона тихо варить з них юшку,
гостру і пересолену.

Коли їхнім речам затісно в одній валізі,
він затуляє собою берегову лінію,
вона йде далі на автопілоті,
вона відповідає йому наосліп.

Коли вони спізнюються на ранковий рейс,
губи її тоншають, як край крейдованого паперу,
він залишає при собі найпростіші слова
й ажурні порізи на правій долоні.

У неї все добре.
Підйом не буває крутим.
У кожній крамниці є
джинси її розміру,
окуляри з її діоптріями.
У кожній поштовій скриньці –
конверти з заморськими марками
й маленькі секрети.
Голос її може бути сиреною,
може відлунням
повертатися, коли не стає
про що говорити.
Таксі приїжджає до неї
за першим дзвінком
у будь-яку погоду,
пору дня, року,
на край міста,
на край світу.
Таксист знає вулиці,
яких вже давно немає
і яких ніколи не було.
Вона робить млинці
з повітря і сонця.
Розпізнає початок
поганих історій
за запахом фарби.
Вона п'є через соломинку
пінистий кисень.
Посміхається самими очима.

Любить арфи, фільми про зомбі
й коли світлофори зелені.
В неї все добре –
спуск піднімається вгору.
Але на вітрі
хитаються гойдалки –
і вона забуває,
що буде далі.